

A SZERVEZETT MAGÁNHATALOM ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ

DRÁBIK JÁNOS¹

Összefoglalás

Európa jövőjét a nemzetek feletti szervezett magánhatalom és a szuverén nemzetállamok közti viszony alakulása határozza meg. A szervezett magánhatalom természeténél fogva antidemokratikus, mert nem áll demokratikus ellenőrzés alatt, és nem kérhető számon döntéseiért. Ha az Európai Unió továbbra is a vertikális integrációt erőlteti, akkor birodalommal alakul át. Ha visszatér a horizontális integrációhoz és megfelelő mértékű decentralizációt hajt végre, akkor biztosíthatja újra az egyenjogú tagállamok mellérendeltségen és konszenzuson alapuló demokratikus együttműködését.

Kulcsszavak:

horizontális, vertikális, integráció, szervezett magánhatalom, euroszeptikus.

Summary

The future of Europe will be decided by the formation of relation between the sovereign nation-states and the transnationally organized private power. The private power is anti-democratic by nature because it is not under democratic control and it cannot be called to account. If the European Union were forcing the vertical integration in the future too then it will become a transnational Empire over the nation-states. If it were able to return to the horizontal integration and keep up a stiff decentralization then it would be able to guaranty again the democratic cooperation of the member states based on equality and decision making with consensus.

Keywords:

horizontal, vertical, integration, organized private power, euroscepticism

¹ Szabad Európa Rádió nyugdíjas vezető programszerkesztő, Leleplező c. folyóirat helyettes főszerk., közíró, honlap: <http://drabikjanos.com/>

Az Európai Unió a **vertikális integráció** erőtétésével 2013-ra létrehozott egy nemzetállamok feletti birodalmi struktúrát, amely szükségszerűen a **centralizált diktatúra** irányába fejlődhet csak tovább. Az Európai Unió alapító atyái azonban egyenjogú államok **horizontális integrációját** akarták, mert csak egyenjogú - egymással mellérendeltségi viszonyban álló - államok alkothatnak demokratikusan működő decentralizált demokráciát. A decentralizált demokráciában a nemzetállamok politikai felelősséggel tartozó legitim képviselői a szubszidiaritás elve szerint azon a szinten hozzák meg konszenzussal kialakított döntéseiket, ahol a szükséges információk optimálisan a rendelkezésre állnak. Ha tovább erősödik világszinten a vertikális integráció és a pénzhatalmi világelit létrehozza az egy központból irányított világrendszert - az Új Világrendet -, akkor Európa nem lehet több, mint a globális **szuperállam** egyik régiója. Ebben a szuperállamban a pénzhatalmi világelit gyakorolná a hatalmat Kínával közösen (infowars.com 2013), vagy pedig egy **atlanti-kínai-orosz** triumvirátus. Európa tehát lemondhat az önállóságáról, és a történelemben eddig játszott kiemelkedő szerepéről. Jövőjéről mások fognak dönteni.

A szervezett magánhatalom szolgálatában álló brüsszeli bürokrácia nem ismerheti el, hogy a pénzhatalmi világelit stratégiáját hajtja végre. Amikor tovább akar menni a birodalom építés útján, és a vertikális integrációval egyre több hatáskört követel magának, nem tud olyan európai értékrendre hivatkozni, amely ezt támasztaná alá. Ezért akar az Európai Bizottság és az Európai Parlament a háttérhatalom erre felkért kiszolgálóival olyan narratívának nevezett jövőelképzelést - **Európai Kartát** (europa.eu 2013) - íratni, amely érvényes lenne Európa minden polgára számára. Az új Karta, mint az EU egyik alapidokumentuma olyan megfogalmazásban tartalmazná az elképzelések szerint a közös európai értékeket, hogy azok megkönnyítenék az 'Európa Projekt' elmélyítését, vagyis egy diktatórikusan működő nemzetek feletti birodalom létrehozását. A szakszerű **ideológiai csomagolás** nagyon fontos, mert hatékonyan segítheti a nemzetek-Európája támogatói és az euró-szkeptikusok ellenállásának a leküzdését, amely egyre erősebb a pénzhatalmi világelit szervezett magánhatalmával szemben.

A **Frankfurti Iskola** néven ismert társadalomkutatók ma élő legtekintélyesebb tagja - **Jürgen Habermas** - az 'Európa Projekt' elmélyítését sürgeti. A kulturális marxizmusnak ez a teoretikusa azzal érvel, hogy a nemzetállamok kis hajói külön-külön elsüllyednek a globalizáció óceánjában. **Wolfgang Streeck** - a Kölni Egyetem szociológia professzora - viszont pont az ellenkezőjéért szállt síkra a '**Gekaufte Zeit**' (Megvásárolt idő) című könyvében (Streeck, 2013). Részletesen megindokolja, hogy miért kell az egyes tagállamoknak az eurózónából kilépniük „azonnal vagy még gyorsabban”, mert szerinte ez a frivol (meggondolatlan, könnyelmű) kísérletezés az EU népei számára végéhez közeledik. A túlcentralizált Európa nem menti meg a demokráciát, hanem véget vet neki. A kölni professzor így fogalmaz: „A demokrácia, ahogy mi azt ismerjük, útban van afelé, hogy elszakadva a kapitalizmustól, saját akaratóból a jogállam és a közéleti vita egyfajta kombinációjára redukálódjék.” (Streeck, 2013.)

Jürgen Habermas a brüsszeli Európa-színpad politikusaként a piac bizalmának az elnyerésére törekszik és ily módon 'technokrata befolyás' alá került. A frankfurti filozófus érzékeli, hogy a brüsszeli bürokraták kis legitimitással működő nemzeti parlamenteket ajánlanak, tekintélyuralmi 'exekutív-föderalizmussal' - vagyis a végrehajtó hatalom Európa szintű föderalizációjával - amelyben ők határoznák meg, hogy mit kell tenni, és mi az amit a nemzetállamok legitim kormányai megtehetnek. Habermas szerint ennek nem lenne jó vége. Ezért véleménye szerint Európa egészét intézményesen át kell alakítani, és ily módon elmélyíteni a demokráciát.

Streeck professzor szerint Habermas csak a brüsszeli politikai-színpad felszíni megnyilvánulásait figyeli. Nem vesz tudomást arról, ami a kulisszák mögött a félhomályban

zajlik. A pénzhatalmi világelit, mindenekelőtt a Goldman Sachs-nek a „pénzbeszedő szakértői”, olyan személyek, akik már bizonyítottak, ezért már leveszik az álarcot magukról és élesesű politikusként játsszák tovább szerepüket (**Lucas Papademos, Mario Draghi, Mario Monti** és társaik, akik mind a pénzügyi bűnözés mesterének bizonyult Wall Street-i vezércég igazgatói voltak).

A tőkéhez értő bizalmi-emberek machiavellista intrikákkal támadnak a pénzhatalmi elit által nem kedvelt politikusokra (mint pl. **Berlusconi**-ra) és az eladósított országokat tetszésük szerint táncoltatják, miközben folyamatosan a takarékoságról és a megszorításról beszélnek nekik. A nemzeti szuverenitás tiszteletét a brüsszeli bürokraták diktátumainak való engedelmességtől teszik függővé. Aki nem áll be a sorba, azzal szemben meghirdetik a háborút és addig zsarolják neoliberais pénzügyi technikákkal, amíg az képtelenné válik érdekei megvédésére. A szorongatott kisebb európai nemzetállamok nem tudnak védekezni a pénzügyi támadással szemben, mert a valutaleértékelés védőeszközét korábban már elvették tőlük a protekcionizmus minden változatának a betiltásával.

A brüsszeli politikai-színpadon látható zűrzavar a kölni professzor szerint gondosan kidolgozott dramaturgiát követ. Eszerint Európát egy totális piaci-társadalommá kell átalakítani demokráciától megfosztott és a pénzkapitalizmushoz igazított egységes kormányzattal az élén. A piaci-társadalom következményei már megmutatkoznak számos országban. Ide tartozik a terjedő és mélyülő szegénység, a szemérmetlen egyenlőtlenség, a bizonytalan munkahelyek, a csökkenő bérek és fizetések, miközben a pénzhatalmi elit jövedelme hatványozott mértékben növekszik. A munkanélküli, eltartandó népesség legalsó szintjén, és valamivel fölöttük az új-protestáns középrétegekben élnek örömtelen életüket a végsőkig kihasznált emberek.

Strecek professzor további igazságot is felfedez Európa drámájában. Úgy látja, hogy a pénzkapitalizmus szolgálatában álló politikus izgatottan időhöz akar jutni, hogy egzisztenciális válságából kikerülhessen. A parazita, pénzszívó kapitalizmus állandó „**varázspénz-injekciók**” nélkül életképtelen, és a társadalom legitim igényeit nem tudja kielégíteni. A játéknak azonban vége. A növekedés időszaka elmúlt, és az irányítható, önszabályozó piacra vonatkozó álm szertefoszlott. Miközben a politikusok az embereket a társadalmilag elfogadható kapitalizmusról szóló mesével etetik, aközben erről az uzsorakapitalizmusról kiderült, hogy nem haszonállat, hanem véres ragadozó, olyan fenevad, amely a közpénzeket fosztogatja. (Assheuer, 2013)

A kölni professzor azt a benyomást kelti, hogy ismeri a Brüsszelben folyó Európa-színjáték titkos forgatókönyvét. Még a rendezői utasításokat is megtalálta. Ezeket még **Friedrich A. Hayek** írta 1939-ben. **Hayek** kifejti, hogy a világháborút követően miként kell teljes mozgásszabadságot biztosítani a tőkének - különösen a pénztőkének -, hogy azt többé a nemzetállamok ne tudják korlátozni. Hayek ajánlata a következő: „**Egy nemzetállamok nélküli Európa, erős központi kormányzattal, amely az egyes államok szakszervezeteit és más érdekvédelmi szövetségeit leépíti, és a tőke számára a teljes mozgásszabadságot biztosítja.**” (Hayek, 1939) Strecek professzor szerint a brüsszeli neoliberais bürokrácia számára ez kötelező utasításnak bizonyult. Európa ilyen irányú átalakításának az euró bevezetése volt a megkoronázása.

A **közös piacot** fokozatosan túlcentralizált föderációvá átalakító politikai tervezők úgy képzelték, hogy a létező államok népei majd olyan európai népességgé alakulnak át, amelyet az egységes gazdasági viszonyok tartanak össze. Eszerint az elmélet szerint mindenki más lesz, amikor belép a pénz egységes világába. A pénzbirodalom polgáraként eredeti kultúrájuk nemzeti jelei már csak tetoválások lesznek a kozmopolita **uzsoracivilizáció** „homo economicus”-ának a bőrén.

A téveszmének bizonyult **neoliberális kánon** úgy szólt, hogy a piac alkalmazkodik az emberek igényeihez. Ennek az ellenkezője valósult meg. Az emberek megtapasztalhatták a piac és a pénz abszurditását, amikor azok, az élet minden területére kiterjesztik igényeiket.

Habermas számára nem teljesen világos, hogy Streeck miért helyezkedett nosztalgikus álláspontra és miért húzódott vissza a nemzetállamok szekértáborá mögé. A nemzetállamok demokráciái túlságosan gyengék ahhoz, hogy ellen tudjanak állni a pénztöke nyomásának. A **kulturális marxizmust** hirdető Habermas megalapozatlannak tartja Streeck félelmét egy jakobinus (szocialista, kommunista, bolsevik, vagyis diktatórikus) szuperállamtól. Azt állítja, hogy a vertikálisan integrált, elmélyített Európa **nem szövetségi állam lenne**, hanem megmaradna „**demokratikus közösségnek**”, amely alkalmas arra, hogy minden európai polgár érdekében kormányozzon. A polgárok politikai döntései kétféle vonatkozásban is érvényesülhetnek. Döntéseiket egyrészt mint az Európai Unió egyenjogú polgárai, másrészt pedig mint saját nemzetállamuk polgárai hozták meg.

Habermas Streeck professzort a **baloldali kommunitarizmus** követői közé sorolja, akik közel állnak a XX. század baloldali szocialistáihoz. Ezért attól tart, hogy ezek a baloldaliak megismétlik azt a történelmi hibát, amelyet 1914-ben elkövettek. Nem szállnak síkra a centralizált, egységes Európáért, és félelemből engednek a **jobboldali populista** középírányzatoknak. Habermas szerint a szemben álló feleknek be kellene látniuk, hogy nincs sem rizikómentes, sem költségmentes alternatíva. Sikert kíván az '**Alternative für Deutschland**' nevű pártnak, mert azt reméli tagjaitól, hogy rá tudják majd venni a többi németországi pártot, hogy nyíltan megmondják: milyen Európát akarnak? Európában csak egyetlen olyan ország van, amely előre tudja vinni az Európai Unió központosításának intézményi elmélyítését - vagyis további centralizálását - és ez nem más, mint **Németország**. (Assheuer, 2013)

Európa polgárainak el kell dönteniük, hogy a nemzetek Európájában, vagy pedig egy nemzetek feletti **birodalmi föderációban** akarnak-e élni. Választaniuk kell a birodalomépítő és diktatórikus **vertikális integráció**, és a mellérendeltségen alapuló, demokratikus **horizontális integráció** között. A nemzetek Európája azt jelenti, hogy a végső döntés az egyenjogú tagállamok nemzeti kormányainak a hatáskörében marad. Az Európai Föderáció viszont olyan államok feletti birodalmi struktúra, ahol a végső döntést kinevezett és felelősségre **nem vonható** bürokraták hozzák. Az európai integráció egészséges folyamat volt addig, amíg elősegítette a tagállamok szorosabb gazdasági és pénzügyi együttműködését, a mellérendeltség és az egyenjogúság alapján. Ez biztosította azt, hogy a legfontosabb döntéseket demokratikusan legitimált kormányok hozzák meg, amelyeket számon lehet kérni, felelősségre lehet vonni, és akiknek négy évenként a választóik elé kell állniuk. Európa polgárainak egyre csökkenő mértékben, de még mindig van lehetőségük arra, hogy az életükre vonatkozó legfontosabb döntésekre befolyást gyakoroljanak.

Az a **pénzhatalmi világelit**, amely informálisan ellenőrzi az Európai Unió döntéshozó szerveit, abban érdekelt, hogy az Európai Uniót egy nemzetek feletti birodalmi struktúrává alakítsa át, amelyben a kialakult pénzviszonyok és az ezekhez köthető hatalmi viszonyok visszafordíthatatlanná tehetők. Az Európai Unió a pénzhatalmi világelit nyomására a megdönthetetlen dogma rangjára emelte a **tőke szabad áramlásának** a biztosítását. A tőke ellenőrzést és korlátot nem ismerő szabad áramlása valójában a mások szabadságával való **visszaélés korlátlan szabadságává** degenerálódott. A pénztökének ez a fetiszizálása az egyik bizonyítéka annak, hogy az Európai Unió a pénzhatalmi világelit által irányított globális magánhatalom végrehajtó intézménye.

Az Európai Unió a szervezett magánhatalom kiszolgálója

Az, ami 2007 óta lejátszódott Európában, jól szemlélteti, hogy miért van szükség az Európai Unió további centralizálására, és a pénzhatalmi világelit Európa feletti uralmának a megszilárdítására. Ez a pénzhatalmi világelit, amely teljes mértékben az ellenőrzése alatt tartja az Egyesült Államok pénzügyi- és gazdasági rendszerét, és most már politikai rendszerét is, a szintetikus pénzzel folytatott mintegy **20.000 milliárd dollár** (Varga, 2013) nagyságrendű spekulációjával kirobbantotta azt a pénzügyi válságot, amely az euró-atlanti térség egészét megbénította. Az Európai Unió működését szabályozó alapszerződések a tagállamok közös érdekeinek a védelmét írják elő. Ugyanakkor az Európai Uniót irányító brüsszeli bürokrácia mindent a tőke szabad áramlásának rendelt alá, amely - mint már utaltunk rá - minden egyéb tevékenységét meghatározó fő szabállyá vált.

A pénzhatalmi világelit a magántulajdonát képező Federal Reserve System segítségével korlátlan mennyiségben képes előállítani a fedezetlen **FED-dollárt** – amely egy magánbank magánbankjegye, és egyben az Egyesült Államok nemzeti valutája is. A második világháború után ez a magánpénz egyben betöltötte a világvaluta szerepét még 1971. augusztus 15-ödike óta is. Ettől az időponttól a **FED-dollárnak** ugyanis már nem volt semmilyen aranyfedezete. Ennek ellenére a dollár meggyengülve ugyan, de még 2013-ban is az első számú világpénznek számít. A pénzhatalmi világelit, amely az Egyesült Államokban sikeresen vonta ki a pénzrendszert és a tulajdonában lévő bankrendszert a közhatalom ellenőrzése alól, fokozatosan **önellenőrzővé** vált, vagyis csak saját magának köteles elszámolni. Ez megkönnyítette számára a spekulációs pénzbuborékok fújását. Az egyik ilyen nagyszabású spekulációs tranzakciója volt az, amikor fedezetlen banki eszközöket - „**toxic assets**” - helyezett el Európában mintegy **5086 milliárd euró** nagyságrendben (Varga, 2013). Ezt megkönnyítette az a körülmény, hogy ugyanez a pénzhatalmi világelit az európai bankrendszernek is a legfelső szintű tulajdonosa.

Az Európai Bizottság 2008 tavaszán – noha érzékelte a veszélyes helyzet kialakulását - nem állította le Európa elárasztását értéktelen banki eszközökkel, hanem csak azt kezdeményezte, hogy az Európai Unió tagállamai arányosan elosztva vállalják át annak a terheit. 2008 őszén a pénzhatalmi világelit kirobbantotta a pénzügyi világválságot. Kiderült, hogy azok a banki eszközök, amelyekkel elárasztotta Európát eladhatatlanok és értéktelenek. Ez azt jelentette, hogy számos pénzügyi intézet csődbe, illetve csődközeli helyzetbe jutott. A bankok egyre erősebben kezdték követelni az egyes tagállamok kormányaitól, hogy azok mentsek meg őket a csődtől és részesítsék őket nagy összegű pénzügyi támogatásban. Az EU döntéshozói az egyes államokat terhelő kötelezettségeket **kvóták formájában szétosztották**. Ennek lett az az eredménye, hogy az Európai Unió tagállamainak a kormányai kényszerűségből magukra vállaltak – a már hivatkozott - **5086 milliárd euró nagyságrendű** többlet-adósságot. Ezt az összeget átutalták a bankoknak. Az államok által nyújtott támogatás azonban már fedezett pénz volt, mert az egyes kormányok ezt a támogatást jelenlegi és jövőbeli adóbevételeik terhére nyújtották. Az adóbevétel pedig értéktermelő munkából származik, amelynek a fedezete a reálgazdaság. A pénzhatalmi világelit a spekulációra használt szintetikus pénzt - a fedezetlen dollárt - áthozta Európába, és átalakította fedezettel és állami garanciával bíró euróvá.

A **Lisszaboni Szerződés** tiltja (ecb.europa.eu 2009), hogy az államok és a kormányok hitelezés céljából pénzeszközöket bocsássanak ki. Először **Neelie Kroes** versenybiztos, majd utóda, **Joaquín Almunia** versenybiztos adtak felmentéseket a kormányoknak ez alól a tilalom alól. Ki hatalmazta fel őket erre? Az EU tagállamai oly mértékben eladósodtak, hogy annak mértékét már el kellett titkolni a közvélemény elől. Ezért az államadósságtól elkülönítették azt a részt, amelyet az egyes kormányok a bankok megmentése érdekében voltak kénytelenek vállalni.

Ily módon már csak a bankok felügyeletével megbízott pénzügyi hatóságoknak volt és van rájuk a tényleges adatokra.

Almunia – Neelie Kroes utódaként – olyan helyzetet akart teremteni, hogy az egyes tagállamok pénzügyi felügyeletet ellátó hatóságai többé már ne legyenek abban a helyzetben, hogy ismerhessék a tényleges adatokat. Ezért az EU Bizottsága a bankunió megteremtésével egyidejűleg létrehozta a pénzügyi felügyelet centralizálását is. Ezt a feladatot az EKB, az Európai Unió - Brüsszeltől, a strasbourgi Parlamenttől és az egyes tagállamok kormányaitól független - Központi Bankjának a hatáskörébe helyezte. **Az EKB csak a pénzhatalmi világelitől függ, természetesen informálisan.**

A bankoknak a kormányokkal kötött megállapodás szerint részletekben vissza kellene fizetniük a tőlük kapott **5086 milliárd euró** támogatást. Ezt a kötelezettségüket azonban nem teljesítik, mert amikor fizetniük kellene, akkor mindig haladékot kérnek. Az egyes tagállamok pénzügyi felügyeletet ellátó intézményei eddig számon tartották, hogy a bankok nem teljesítik vállalt kötelezettségeiket és nem kezdték meg a törlesztéseiket. Almunia és a brüsszeli Bizottság, azáltal, hogy az EKB hatáskörébe utalták a bankok ellenőrzését, lehetővé tették, hogy az egyes tagállamok lakossága elől eltitkolják: **a bankok nem hajlandók visszafizetni az adófizetők pénzéből kapott hatalmas pénzügyi támogatást.** A bankunió és a pénzügyi felügyelet egyesítése lehetővé tette, hogy a bankok kibújjanak visszafizetési kötelezettségük alól úgy, hogy arról azok az európai adófizetők többé nem szerezhetnek tudomást. Az az Almunia, aki ezt a fajta szabályozást létrehozta, 2012. szeptember 27-én még így beszélt az **Európai Parlament Gazdasági és Pénzügyi Bizottságában:**

„Bármelyik piac manipulációra és csalásra van kárhozható, ha a lényeges információk kiváltságos kevesek birtokában vannak, akik csekély vagy semmilyen ellenőrzés mellett szabadon visszatartják és meghamisíthatják azokat.”²

Almunia azt is hozzátette, hogy az Európai Bizottság fokozza éberségét a pénzügyi szektorral kapcsolatban, figyeli a piaci információszolgáltatókat, a törlesztés kockázat-biztosítási tranzakcióit, az irányító kamatozatokat és a származékos ügyleteket. Az EU Bizottság tudni akarja, hogy hol túl gyengék a játékszabályok. Almunia azt is hangsúlyozta, hogy a pénzügyi szektor globálisan integrált, és a nemzeti vagy akár regionális erőfeszítések önmagukban értelmetlenek még olyan nagy piacok esetén is, mint az Európai Unió vagy az Egyesült Államok.

Azért idéztük Almunia kijelentéseit, mert ő volt az, aki 2012. december 31-ig megakadályozta, hogy a tagállamok közvéleménye megtudhassa: hány ezer milliárd eurót kellett a kormányoknak az adófizetők pénzéből a bankok megmentésére fordítaniuk. Ő intézkedett, hogy az államadósságnak ez a része ne szerepeljen az államadósságok nyilvánosságra hozott adataiban. Az európaiak nem tudhatták meg, hogy mennyire eladósították őket a bankárok és a bankok megsegítése érdekében. Almunia volt, aki a pénzügyi felügyeletnek az EKB-hoz való telepítésével lehetővé tette annak az eltitkolását is, hogy a bankok lényegében megtagadták szerződésben vállalt kötelezettségeiket és nem kezdték meg a bankmentőcsomagok keretében kapott közhiteleknek a törlesztését. A bankok - megszegve a kormányokkal kötött 350

²http://www.mfor.hu/cikkek/A_penzugyi_szektor_szabalyainak_megvaltoztatasi_surgeti_Joaquin_Almunia.html, <http://www.uokik.gov.pl/media.php?video=188>, http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-12-653_en.htm

megállapodásukat - eddig nem törlesztettek. Amikor esedékessé vált egy-egy részlet megfizetése, akkor mindig haladékat kértek, amit a tagállamok kormányai automatikusan megadtak nekik.

Varga István dokumentálta, hogy mennyire **aszimmetrikusak az erőviszonyok** az európai bankok és az EU-tagállamok kormányai között (Varga, 2013). Ez utóbbiak annyira gyengék, hogy képtelenek érvényesíteni a közérdeket a bankokkal szemben. Ehelyett a szégyenteljes cinkos hallgatást és a szolgálattelkü engedelmességet választják.

Hogyan manipulálta a pénzhatalmi elit Görögországot?

A pénzhatalmi világelit által alkalmazott pénzügyi technikákra jó példa a Nemzetközi Valutaalap **jelentése** (imf.org 2013), amely szerint a görög államadósság azonnali átütemezése olcsóbb megoldás lett volna az európai adófizetők számára, mint az, hogy a görög kormány a felvett kölcsönökből a magánhitelezőket az utolsó centig kielégítette³. A görög államra nehezedő adósságteher nem csökkent, csak most már nem a bankokat és a spekulánsok által működtetett pénzalapokat terheli, hanem a Nemzetközi Valutaalap és az euró-zónában élő adófizetők millióit.

A görög államot és gazdaságot eladósító pénzhatalmi elit spekulánsai tehát úgy kerültek ki a pénzügyi válságból, hogy egy cent veszteség sem érte őket azok után a kölcsönök után, amelyeket Görögországnak rendkívül magas kamatlábak mellett nyújtottak. A pénzhatalmi világelit a szolgálatában álló trojkával (Európai Unió, Nemzetközi Valutaalap, Európai Unió Központi Bankja) el tudta érni, hogy Görögország fizetési válsága az európai adófizetők rovására és a spekulációs pénzalapok javára rendeződjék.

Az európai pénzügyi és gazdasági válság a mai napig tart. Az Európai Bizottság illetékesei azzal érvelnek, hogy addig nem lehet véget vetni a válságnak, amíg nem stabilizálják az európai pénzrendszer és a bankok működését. Ehhez szükség van a monetáris felségjogokhoz hasonlóan a fiskális hatáskör centralizálására is, vagyis az egyes államok költségvetési és adózási hatáskörének is Brüsszelhez kell kerülnie.

Elkerülhetetlenné vált az európai bankoknak a szanálása. Ez az eddig példa nélkül álló pénzügyi művelet az EU tagállamok államadósságát **10.500 milliárd euróról 15.586 milliárd euróra** emelte (Varga, 2013). Amikor a tagállamok elvállalták a bankok horribilis összegű támogatását, akkor azok megígérték, hogy ezt a pénzt részletekben visszafizetik. Ennek a kötelezettségüknek – mint már részleteztük - nem tettek eleget. Az EU tagállamok ezt az óriásira növekedett adósságterhet hosszútávon csak úgy tudják viselni, ha költségvetéseiket és adórendszerüket összhangba hozzák adósságszolgálati kötelezettségükkel. Ezért vált szükségessé, hogy centralizálják a 27 (most már 28) EU-tagállam költségvetésének az elkészítését, és uniós hatáskörbe tegyék át nemzeti hatáskörből az adózási rendszert is.

Felmerül a kérdés: lehetett-e volna másképp viselkednie az Európai Uniót irányító brüsszeli bürokráciának? Az EU Bizottság illetékesei szerint nem elég a monetáris hatáskörök uniós centralizálása, azt ki kell egészíteni a fiskális hatáskörök integrációjával is. Tarthatatlannak tartják a jelenlegi helyzetet, és ezért erőltetik a további **vertikális integrációt**. A brüsszeli bürokrácia tehát bankuniót, költségvetési-uniót akar, új szabályozókkal és új mérőszámokkal. Ezt európai uniós közös kötvénykibocsátással akarja kiegészíteni. Ezért kötelező minden tagállam banktevékenységét harmonizálni az EU bankrendszerét irányító Bankunióval.

A brüsszeli bürokrácia dönt a tagállamokkal szembeni büntetőintézkedések (túlzott deficiteljárás, monitoring-eljárás) meghozataláról. Eddig az volt a főszabály, hogy **mindent**

³ megj.: A Wall Street Journal számolt be 2013 júniusában a Nemzetközi Valutaalapról arról a jelentéséről, amely szerint a görög államadósság azonnali átütemezése olcsóbb megoldás lett volna az európai adófizetők számára, mint az, hogy a görög kormány a felvett kölcsönökből a magánhitelezőket az utolsó centig kielégítette.

megtehet egy tagállam, amit nem tiltanak a Lisszaboni Szerződés és az EU jogszabályai. Ezt a főszabályt átértelmezték, és a gyakorlatban úgy alkalmazzák, hogy **minden meg van tiltva, kivéve azt, amit szó szerint engedélyeznek az uniós jogszabályok.** A bürokraták önkényesen kibővítették hatáskörüket és fontos kérdésekben ma már hatékony demokratikus kontroll nélkül dönthetnek. Ha ez ellen a döntés ellen az érintett tagállam tiltakozik, akkor felmentést csak minősített többséggel harcolhat ki magának. Ez is jelzi, mennyire kiépült már a **vertikális integráció**, amelyben **a kötelező utasítások és döntések fentről lefelé haladnak.** A kötelezettnek viszont alulról felfelé kell megszereznie a minősített többség konszenzusát demokratikus eljárásokon keresztül, hogy az önkényesen hozott bürokratikus döntést korigálni lehessen.

A szocializmusból ismert 'demokratikus centralizmushoz' hasonlítható túlméretezett **birodalmi centralizmus** erősödését jelzi, hogy a brüsszeli bürokrácia döntéshozói vizsgálóbizottságokat állítanak fel a tagállamok költségvetéseinek az elemzésére. Az egyes kormányoknak 2013-tól minden év október 15-ig be kell nyújtaniuk költségvetési tervezeteiket. A pénzhatalmi világelit szolgálatában álló brüsszeli vezetés célja az, hogy az Európai Unióban beindított monetáris- és fiskális folyamatok **visszafordíthatatlanná** váljanak. Az európai közvélemény felé ezt azzal indokolják, hogy a globális erők túl nagyok, és ezért az EU versenyben-maradásához elengedhetetlen a bankunió és a költségvetési-unió létrehozása. A monetáris centralizmus lényegében kiegészült a fiskális (költségvetési) centralizmussal. Mindezt erősíti a politikai rendszer további központosítása és nemzetköziesítése is. Az egyes tagállamok politikai pártjai helyébe uniós szinten megszerveződött pártokat akarnak léptetni, amelyek feladják nemzeti jellegüket. A centralizált, közvetlen európai intézményrendszer európai igazságszolgáltatással és saját közrendészeti fegyveres szervezettel is kiegészül. Az **EUROPOL** az **INTERPOL** mintájára tovább bővíti szervezetét, hatáskörét és létszámát.

Az EU Bizottsága **szupranacionalista** intézménnyé vált. Ez azt jelenti, hogy már ma is – sok vonatkozásban - függetlenül működik a nemzetállamok választott és politikai felelősséggel tartozó kormányaitól. A felsorolt változtatásokkal teljesen megszűnik az egyes tagállamok szuverenitása és helyébe az Európai Unió összehangolt szuverenitása lép. Ezzel az a probléma, hogy ez már valójában **nem szuverenitás**, csak a nevében az. A tagállamok cselekvőképességét tovább szűkíti a teljes költségvetési- és gazdasági unió, amely kiegészült centralizált eladósítással és adózással. Hamarosan működésbe lép az **EU Államkinestára**, amely kibocsátja az EU stabilitási kötvényeit és adósleveleit.

Az Európai Unió ezután már fegyveresen is érvényt tud majd szerezni a birodalmi érdekeknek a renitens tagállamban. A változtatásokkal létrehozott államok feletti struktúráját akár úgy is nevezhetjük, hogy **Európai Egyesült Államok**. Ebben a **szuper-államban** az egyes tagállamoknak körülbelül annyi mozgásszabadságuk lenne, mint amennyi az Amerikai Egyesült Államokban van az egyes tagállamoknak.

Az EU felelős döntéshozói az újabb **centralizálást** azzal támasztják alá, hogy nem szabad megisméltódnia annak, ami az Európai Uniót a jelenlegi pénzügyi válságba sodorta és amelyből a mai napig nem tudott kikerülni. Ha működhetne demokratikusan az Európai Unió, akkor felelősségre kellene vonni azt, aki ezt a válságot lehetővé tette: **egyrészt** megengedte, **másrészt** nem állította le, holott erre meg volt a lehetősége. Brüsszelből nem hallatszott önkritika az **EU Bizottság** részéről. Az EU kvázi kormánya – a Bizottság - is felelős azért, hogy át lehetett nyomni az európai bankrendszerbe óriási mennyiségű értéktelen, fedezetlen és eladhatatlan pénzeszközt. Ennek lett a következménye, hogy az európai népek adójából hasonló nagyságrendű összegeket kellett átcsoportosítani, hogy megmentse a globális spekuláció áldozatává vált bankokat az összeomlástól. Az Európai bürokraták azzal mentegőznek, hogy a tőke szabad

áramlásának dogmaként tisztelt elve nem engedte meg számukra azt, hogy leállítsák a pénzhatalmi világelitnek ezt a pénzügyi támadását.

A tőke szabad áramlása nem természeti törvény, hanem egy többszörösen bukott téveszme, amit fetiszizáltak és a sérthetetlen dogma rangjára emeltek. Ha demokratikusan felelősségre lehetne vonni a döntéshozókat Brüsszelben, akkor számot kellene nekik adniuk arról, hogy miért engedelmessé válnak egy téveszmének és tették – cinkos összejátszással - lehetővé, hogy az Európai Unió olyan mély pénzügyi és gazdasági válságba süllyedjen, amelyből még a mai napig sem tudott kikerülni. A tőke szabad áramlását már rég alá kellett volna rendelni a **közjó és a közérdek** szolgálatának. Ez az elv csak addig fogadható el az Európai Unió alapértékének, amíg hozzájárul Európa népei szükségleteinek a kielégítéséhez, és a tagállamokban élő lakosság alapvető érdekeit és értékeit szolgálja. A közérdek és a közjó szolgálata **felülírja** a tőke és a pénzügy minden előjogát. Ha valami egyértelműen káros a közérdekre és a közjóra, akkor annak a mozgását szabályozni és korlátozni kell. Minden túlzás rossz. Ha semmilyen mozgáslehetősége nincs a tőkének, az bizonyos esetekben káros lehet, de ha túlzott szabadsága van, az pusztítóerejű válságokhoz vezethet, mint ahogyan vezetett is. Európa népei ennek immáron öt éve a szenvedő alanyai. Ha az EU Bizottsága nem a pénzhatalmi világelit szervilis kiszolgálója lenne, akkor már rég korlátoznia kellett volna a tőke kártékonyra vált méretű szabad mozgását, helyet adva a közérdeket védő **protekciónizmusnak**. Az EU Bizottsága, amelynek pedig a közjót és a közérdeket kellene képviselnie, ennek a kötelezettségének nem akart és ma sem akar eleget tenni. Ezzel súlyos mulasztást követett el és önkritikát kellett volna már rég gyakorolnia. Európa károsult népei sajnos nem tudják felelősségre vonni a feljükkelt bürokratikus hatalmi struktúrát.

Ha már most annyira **antidemokratikus** az Európai Unió szervezete és működése, hogy nincs lehetőség még ilyen pusztítóhatású hibák elkövetése esetén sem – demokratikus technikákkal – az alulról jövő felelősségre-vonásra, akkor erre még kevésbé lesz lehetőség, ha az Európai Uniót tovább **centralizálják**. Mindebből következik, hogy ha valóban az érdemi demokrácia elkötelezettjei vagyunk, akkor nem az Európai Unió birodalomként történő centralizálását kell erőltetnünk, hanem vissza kell térnünk a demokratikusan működő **horizontális és decentralizált integrációhoz**. A **szubszidiaritás** elvének az alkalmazásával nem szabad elvenni teljesen a tagállamoktól sem a **monetáris**, sem a **fiskális** hatáskört. Ezekben a fontos kérdésekben lehetővé kell tenni, hogy a politikai felelősséggel tartozó **legitim nemzeti kormányok mondják ki a végső szót**. Tehát pontosan a **Birodalmi Európa** formális, alibi demokráciáját kell visszaalakítani érdemi demokráciává, amelyben Európa népeinek, az Európai Unió polgárainak még van közvetett beleszólási lehetőségük a legfontosabb kérdések eldöntésébe. Az egyre függetlenebbé váló brüsszeli bürokrácia már ma is úgy hozhatja meg döntéseit, hogy a népeknek el kell viselniük azok következményeit, ugyanakkor nincs ráhatási lehetőségük azokra, akik ezeket a döntéseket meghozták.

A pénzhatalmi világelit globális spekulációja keretében - **a tőke szabad áramlása fetiszizált dogmájára támaszkodva** – tudatosan hozta Európába az Egyesült Államokban kirobbantott pénzügyi válságot. A tőke szabad áramlásának az abszolutizálása a nemzetközi pénzügyi bűnözés eszközévé vált. Az Európai Unió döntéshozói ahelyett, hogy ezt a bukott dogmát ejtenék, minden rendelkezésre álló eszközzel támogatják, sőt bálványozzák. Az EU Bizottsága be akarja betonozni azt az eladósodást, amelybe a pénzhatalmi világelit e fetiszizált dogmára támaszkodva manőverezte bele az Európai Unió egészét, különösen a gazdaságilag gyengébb közép-kelet-európai tagállamait.

Ma már szinte minden tagállamban erősödnek az euro-szkeptikusok, akik átlátják ezeket az összefüggéseket, és akik a kiutat nem az egyértelműen diktatórikus birodalmi-állam mielőbbi

létrehozásában látják, hanem a **nemzetek Európájához** való visszatérésben. A birodalom és a **Nemzetek Európája** között a **differentia specifica** az, hogy **kinél van a végső döntés**: a demokratikusan nem ellenőrizhető bürokratáknál, vagy pedig a politikailag felelős – demokratikusan még ellenőrizhető - legitim nemzeti kormányoknál?

Mennyibe kerül az EU-tagság Magyarországnak?

A magyarok közül is egyre többen teszik fel a kérdést, hogy mennyibe kerül ténylegesen Magyarországnak az EU-tagság? **Lóránt Károl** szerint a lakosság félrevezetésével Magyarországra erőltetett Európai Unió, sokkal több pénzt visz el a magyaroktól, mint amennyit ad. 2004 és 2008 között nettó **5 milliárd** euró uniós támogatás érkezett, ezzel szemben hazánk ugyanezen időszak alatt nettó **30 milliárd** euró jövedelemátutalást teljesített az Unió centrumországi felé (pannon-info.hu 2011). A pénzhatalmi világelit hatalomátvétele következtében az Unió később csatlakozott tagállamai elvesztették nagyrészt hazai és külföldi piacaikat és emiatt külkereskedelmi mérlegük gyorsan megromlott. 2004-ig 1990-hez képest a magyar gazdaság évi **10 milliárd** euró hazai és külföldi piacot **veszített el**. Magyarország együttes kereskedelmi egyenlege a külföldi tulajdonú vállalatok nagy export-többlete miatt kissé pozitív, de ezek a cégek export-többletük túlnyomó részét jövedelemként kiviszik az országból.

A 2004 és 2008 közötti öt évben Németország, Nagy Britannia és Franciaország **460 milliárd** eurós jövedelemre tett szert, míg az uniós tagországok nagyobbik része – **köztük Magyarország** – nagyjából ugyanekkora összeget fizetett ki jövedelemátutalások formájában. Az a tény, hogy az említett időszakban nettó **30 milliárd** euró jövedelemátutalás ment ki Magyarországról - **miközben ennek csak az egyhatoda érkezett hozzánk uniós támogatásként** –, mutatja, hogy nem a demokráciáról, a szolidaritásról és a felzárkózásról van szó, amikor az államok feletti brüsszeli bürokrácia erőlteti a vertikális integrációt. Brüsszel így akarja véglegesíteni a periféria államainak a függőségét a centrumországoktól, garantálva a pénzhatalmi elit számára az extraprofitot.

Hasonló következtetésre jutott **Pavics Lázár** pénzügyi szakértő is, aki megállapította, hogy a nemzeti össztermék **30%-ka** áramlik az EU-15-ök országaiba, miközben az Európai Unióból beérkező támogatások a bruttó nemzeti össztermék **1%-kát** teszik ki (demokrata.hu 2013). Az Európai Unió átalakult a gazdag országok és a nagy multinacionális cégek birodalmává. Az, aki a Központi Statisztikai Hivatal, az Állami Számvevőszék, a Magyar Nemzeti Bank, valamint az Eurostat adataira támaszkodik, kénytelen megállapítani, hogy hazánk számára az **Európai Unió óriási ráfizetés**. Magyarország már a csatlakozást megelőzően sok veszteséget okozó előnyöket biztosított az Európai Közösségnek, majd az Európai Uniónak. Ezúttal csak a 2011-es év adatait ismertetjük. Ebben az évben **7858 milliárd** forint áramlott külföldre EU-s partnereink országaiba, miközben az EU támogatásként összesen **329 milliárd** forint érkezett Magyarországra.

Csak részben lehet az Európai Unió által kialakított pénzviszonyok számlájára írni, hogy az elmúlt 25 évben Magyarországról **242 milliárd** (hetek.hu 2012) dollárnyi magántőkét menekítettek ki Európá és a világ különböző adóparadicsomaiba⁴.

⁴ megj.: Ez 200 forintos dollárfolyamon számolva 48.000 milliárd forintot tesz ki. Mindezt a Tax Justice Network igazgatója, John Christensen és munkatársa, James S. Henry hozta nyilvánosságra a kutatócsoport jelentésében. Magyarország a kirabolt országok sorrendjében a világranglista tizenkettedik helyén áll, megelőzi Ukrajnát, Törökországot és Kazahsztánt is. John Christensen Magyarországgal kapcsolatban elmondotta, hogy az egyedüli ország, amely államadósságának két és félszeresét engedte külföldre úgy, hogy abból semmiféle bevétele nem volt. 2013-ban is megalapozottan feltételezhetjük, hogy a meglévő államadósság kétszerese van ma is adóparadicsomokban off-shore számlákon.

Visszatérve **Jürgen Habermas** nézeteire, ő – mint már említettük - a kulturális marxizmust kidolgozó frankfurti gondolati műhely ma is élő legtekintélyesebb tagja. Ezért érthető, hogy a pénzhatalmi világelit birodalomépítő stratégiája mellé állt a **Wolfgang Streeck** professzorral folytatott vitájában. Semmi kétség nincs afelől, hogy olyan pénzügyi birodalomban élünk - mi európaiak is -, amelynek a pénzügyi világelit a legfőbb hatalomgyakorlója. Ez a világelit olyan **globálisan megszervezett magánhatalom**, amelynek a strukturális felépítését 2011-ben felmérték a Zürichi Egyetem kutatói (arxiv.org 2011). Kutatásaik eredménye szerint a világon létező **43.000 transznacionális korporáció** – jogi személyiségű vállalatok keresztbe-kasul tulajdonlásával – **147 óriásbank** ellenőrzése alatt áll. Ennek a 147 banknak pedig **300 szupergazdag bankárdinasztia** a tulajdonosa. (lásd David Rothkopf, Super Class c. könyvét). Ők alkotják világszinten annak az 1%-nak az 1%-át, amelynek az emberiség 99%-a kénytelen átadni a munkája eredményét (Rothkopf, 2008).

Irodalom

David C. Korten (2009): *Gyilkos vagy humánus gazdaság?* Kairosz kiadó, Budapest

David DeGraw (2013): *Economic Elite Vs. The People - Origins of the 99% Movement & Occupy Wall Street.* AmpedStatus

David Rothkopf (2008): *Superclass - The Global Power Elite and the World They Are Making.* Farrar, Straus and Giroux (U.S.) & Little, Brown (UK)

Friedrich A. Hayek (1939): *Profits, Interest, and Investment.* G. Routledge and Sons, Limited

Margrit Kennedy (2012): *Occupy Money.* J. Kamphausen Verlag & Distribution GmbH, Bielefeld

Wolfgang Streeck (2013): *Gekaufte Zeit.* Suhrkamp Verlag, Berlin

Folyóirat cikk, internetes hivatkozás

<http://www.infowars.com/kissinger-u-s-and-china-to-collaborate-on-globalist-world-order/>

Letöltés: 2013. május. 29.

Speech by President Barroso: „A new narrative for Europe”, http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-13-357_en.htm Letöltés: 2013. április 23

<http://www.zeit.de/2013/21/anti-euro-juergen-habermas-wolfgang-streeck> Letöltés: 2013. május. 17.

Varga István, kézirat, MVSZ, 2013. május 14.

Európai Központi Bank, Eurorendszer, központi bankok európai Rendszere, Majna-Frankfurt, http://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/other/escb_hu_webhu.pdf Letöltés: 2009 április

A pénzügyi szektor szabályainak megváltoztatását sürgeti Joaquín Almunia:

http://www.mfor.hu/cikkek/A_penzugyi_szektor_szabalyainak_megvaltoztatasat_surgeti_Joaquin_Almunia.html ; <http://www.uokik.gov.pl/media.php?video=188> ;

http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-12-653_en.htm Letöltés: 2012. szeptember. 27

Varga István ea; 2013. május 14.

International Monetary Fund; IMF Country Report No. 13/156 Greece: Ex Post Evaluation of Exceptional Access under the 2010 Stand-By Arrangement

<http://www.imf.org/external/pubs/ft/scr/2013/cr13156.pdf> Letöltés 2013. május 20.

Lóránt Károly közgazdász az európai uniós pénzszivattyúról: <http://pannon-info.hu/ingek/10-gazdasag/156-loran-karoly-koezgazdasz-az-unios-penzszivattyurol> Letöltés: 2011. ápr. 27

Pavics Lázár: Csúnyán ráfizetünk Brüsszelre,

http://www.demokrata.hu/ujsagcikk/csunyan_rafizetunk_brusszelre/

Letöltés: 2013-05-08

http://hetek.hu/hatter/201207/magyarorszag_elrablasa Letöltés: 2012. július. 27.

S. Vitali, J.B. Glattfelder, and S. Battiston: The network of global corporate control, Stefania Vitali, James B. Glattfelder, and Stefano Battiston, 19 sep 2011,

http://arxiv.org/PS_cache/arxiv/pdf/1107/1107.5728v2.pdf Letöltés: 2011. szeptember. 19.